

מאחורי המירקע

סחירי מציאה

הטלוויזיה הישראלית היא במצב נושא. עד כרי כך, שהמירקע נמכר בפרוטות. מתברר שתוכניות החסות למיניהן נמכרות במחירי מציאה, ואפשר היום להשיג חסות של תוכנית בפחות מ-2,000 דולר, מחיר הנמוך ממחיר פירסום רבע עמוד בעיתון יומי.

תכרות גדולות, הקונות הסויות רבות, מקבלות מחיר נמוך אף מזה וחברת שטראוס, הנותנת את רוב החסויות בטלוויזיה, מקבלת מחיר נמוך במיוחד.

במצב הזה אין החסות מכסה את עלות התוכניות, כפי שהיא אמורה לעשות, אך המצב

בימאי שחקן שגרון חוש למוסיקה

גורם לאטלנט להתמוטטות הכלכלית של העיתונים.

רוטציה גם ברשות השירור

כמה שינויים עומדים בפתח. שני כתבים, שפוטרו ביחד עם כל העובדים הלא-קבועים (פריילאנסרים), עומדים לחזור לעבודה. אברהם ברזילי, שהיה עורך-מישנה במחלקת החדשות יהיה כתב לענייני מיטרה נתלאיבי, רנני סביר יחזור ויהיה כתב כלכלי נתלאיבי.

בקיץ עומד דויד ויצטום, כתבנו בגרמי ניה, לסיים את תפקידו באירופה. הוא עובד קול ישראל.

כשהחליט יוסף (טומי) לפיר לצמצם את מיספר הכתבים באירופה ולסגור את המישר בלונדון, הבטיח לעובדים שבמישר בגרמניה תהיה רוטציה בין עובדיהם ודויד ויצטום טלוויזיה, לכן, כשסיים ויצטום את תפקידו, יישלח לשם עובד טלוויזיה.

לתפקיד יש שני מועמדים (בינתיים): חיים סלטנר, הכתב הכלכלי, וגיל סדן, הכתב לענייני הגרה המערבית.

החשבון לא שולם

עוד על מצבה הכספי הקשה של הטלוויזיה:

לא יתרו על המנה האחרונה

ביום הרביעי אחרי הצהריים התקיימו באיצטדיון רמת-גן שני מישחקי כדורגל. האחד, שהתחיל בשעה 1:00 בצהריים, נערך בין נבחרת העתודה של ישראל לבין נבחרת העתודה של אנגליה. השני, שהתחיל בשעה 3:00, היה בין נבחרת ישראל ואירלנד.

הטלוויזיה הישראלית התכוננה לשר את המישחק השני, החשוב, בשירור חי, ואת המישחק הראשון, הפחות חשוב, להקליט ולשדר במועד אחר, באחת מתוכניות הספורט השבועיות. אבל רצון לחדר ומעשה לחדר.

ניידת-שירור נשלחה לאיצטדיון, ובתוכה כל הציוד הדרוש לצילום שני המישחקים. נשלחו גם ציודי-צילום וטכנאים, כדי לצלם את שני המישחקים. כל המצלמות הועמדו במקומן במיגרש, והצוותים יצאו לארוחת-צהריים.

הטכנאים הלכו לאכול בשעה 12:00, והיו צריכים לחזור כעבור 45 דקות, רבע שעה לפני תחילת המישחק הראשון.

הם התיישבו במיטתיהם והזמינו את ארוחתם, אך, משום-מה, כשגמרו את שתי המנות, התברר להם שהמנה השלישית והאחרונה מתמהמהת, והם לא יספיקו להגיע בזמן למישחק. למרות זאת לא יתרו על המנה האחרונה. הם טענו שלפי הסכמי-העבודה מגיעה להם ארוחת-צהריים, הכוללת שלוש מנות ומשקה, והם לא יגשו לעבודה עד שלא יאכלו גם את המנה האחרונה.

ציין סוירי, טכנאי וחבר ועדת-הטכנאים, אישר להם את ההשחיה.

באותו בוקר, כשהיה צריך כל הצוות לצאת לעבודה, הגיע סוירי למקום המיפגש בשעה 9:00, תחת השעה 8:00. כל צוות-ההפקה התעכב שעה שלמה בגללו. כששאל אותו יצחק גליקסברג, המפיק, מדוע איחר, ענה לו סוירי: "קפצו לי מי אתה בכלל!" הטכנאים הג'ל גמרו את ארוחתם (כולל מנה אחרונה) והגיעו למיגרש בשעה 1:00. התוצאה היתה כבר 1:01, ואנשי מחלקת-הספורט, שהמתינו במיגרש, החליטו שאין טעם להמשיך לצלם את המישחק. המישחק הסתיים בתוצאה 1:2.

המישחק השני, שצולם ושודר בשירור ישיר, הסתיים בתוצאה 0:0. כך שבאותו יום לא ראו הצופים שום גול מעל גבי המירקע.

למפיקי הסדרה לא היה צורך לערוך שינויים לפי השפה המדוברת בכל ארץ. מכיוון שהיא ללא מילים, ומבוססת רק על מוסיקה קלאסית בניצוחים שונים של תזמורות פילהרמוניות.

שגרון הוא בנו של מנצח תזמורת פילהרמונית, וכאחד שגדל מאחורי הקלעים של קונצרטים, החליט שיש הרבה זוויות משעשעות בחייהם של מוסיקאים. הוא שילב מוטיבים קומיים על בימה ומאחוריה, והשתמש גם באלמנטים אחרים. כך אפשר לראות באחד הפרקים יען שר בקול גבוה קטע מהאופרה כרמן. כשהשקנאי עונה לו בקול בס נמוך.

בכל פרק יש סיפור אחר, ושגרון חשב שבכל פרק יופיע מוסיקאי מפורסם אחר. אך למוסר קאים, מסתבר, אין חושיהומור כליכך מפותח, והיחיד שהיה מוכן להופיע בקטע קומי היה המנצח זרביץ מהטה.

שחקנים ישראליים מפורסמים מופיעים ב-10 פרקים שונים בסדרה. ספי ריבלין, למשל, משחק את המשרת של ג'וליאן שגרון, המופיע כמנצח התזמורת. מופיעים גם שולה חן, משה אישכסית, עופרה ווינגרטן, חנה לסלאו, נירה

טלפונים רבים, בעלי קריוויג ישיב (שלא דרך המרכזיה), נותקו. מי שמרים היום את שפופרת הטלפון שנמחלקת תוכניות-הילדים בירושלים שומע תקליט, האומר שהקו נותק בגלל אי-תשלום החשבון.

וובין מהטה כשחקן

הטלוויזיה הישראלית רכשה להקרנה סדרה משעשעת, הנקראת התזמורת. את הסדרה, בת

מנצח מהטה חוש הומור

10 פרקים, כתב, ביים ומשחק ג'וליאן שגרון, שחקן אנגלי, הנמצא בארץ כבר יותר מ-10 שנים. דידי גורדשטיין ואליעזר דורות, מפיקים מן האולפנים המאוחדים (הרצליה), הפיקו את הסדרה, שנמכרה כבר לאנגליה, צרפת, גרמניה, אוסטרליה, שווייץ, פינלנד, הולנד, ארצות-הברית וקנדה.

כתב ג'אבר חוש לחדשות

רבינוביץ, מוסקו אלקלעי, סמדר ברנר, ישראל גוריון ואחרים.

מאחורי המיקרופון

כל כתב והשליח שלו

בואם של השליחים המצריים לישראל בילבל את כל העם, וגם את מערכת-החדשות של קול ישראל.

אחרון ברנע, ראש הוועדה לענייני ערכים ברדי ושימועון שיפר, הכתב המריני, טענו, כל אחד בפפרד, שהשליח החיזירי הוא אוסמה אלביז, וכך גם נכתב בכל הכותרות הראשיות בעיתונים היומיים.

ביום הרביעי לפני הצהריים, כשאלביז היה כבר במצריים, הודיע בסיאם ג'אבר, כתב קול ישראל, לצבי לידר, עורך יומן-הצהריים של הרדיו, שיש שליח נוסף של הנשיא מובארכ. הודעתו של ג'אבר יצרה מכוכה במחלקת-החדשות בירושלים, ועוררה ויכוחים בין ברנע, שיפר ולידר. לטוף אימת ג'אבר את הידיעה

בראיון שערך עם מוחמד בסיוני, הממונה על שגרירות מצריים, וקול ישראל היה הראשון שפירסם בשעה 11:00 ורבע לפני הצהריים ביום הרביעי, את דבר בואו של השליח השני, עבד אל-חלים אל-כרובי.

אחר-כך, ביומן בתצי היום, שירר אהרון ברנע חלק מן הראיון שערך ג'אבר עם בסיוני, והידיעה אומתה ממקור רישמי.

אל-על בצרות?

אל-על, חברת התעופה הלאומית, נמצאת בצרות כספיות. כך, לפחות, נכתב בעיתונים. אך הצרות, כראה, אינן כליכך גדולות. כבר מזה שנה מעלה אל-על בכל בוקר מסוק לשמי איזור השפלה. במסוק יושב שדר של קול ישראל ומשרד, במהלך יומד-הבוקר של הרדיו, ריווחים שוטפים על מצב התנועה באיזור המרכז, והוא שמכוון את הנהגים אל כבישים שאינם חסומים בפקקי-תנועה.

מסוק כזה, שעה בכל בוקר, עולה אלפי דולארים כחודש לחברה לאומית, העושה זאת למען הפירסומת. היא שוכרת את המסוק מחברה פרטית.

חברת הביטוח מיגדל, שסיפקה את המסוק לפני אל-על, סיימה את החוזה עם קול ישראל בגלל המחיר הגבוה.

החוזה של אל-על הסתיים בסוף חודש מרס, אך היא עומדת לחדש אותו. הצעד היחיד שהחברה מוכנה לעשות, כדי לצמצם קצת את הוצאות הפירסום, הוא מעבר למטוס קל, העולה קצת פחות כסף.

בתוך ארגז קרמון

ביום הראשון שעבר בא טוביה סער, המנהל הקודם של הטלוויזיה, לבניין, לשיחה אחרונה עם אורי פורת, מנכ"ל השחיה הפגישה היתה אמורה להתקיים במישרדו של מנהל-הטלוויזיה. כשצער סער במישרדו לכיוון חדרו הקודם, עצרו אותו עובדים ושאלו אותו, ספקי-ברצנות ספקי-ברצנות: "איפה ה קרטון?"

סער לא הבין את השאלה עד שהגיע לחדרו. אז הופתע לגלות במישרדו אריגורקרטון המונח ליד הדלת, ובו כל חפציו האישיים, שאותם ארו למענו מישהו אחר.

המישהו האחר היה יאיר אלרני, המישהו למנכ"ל רשות-השירור.

סער סיים את הקדנציה לפני שלושה שבועות. אז יצא לשבוע לשוק הסרטים במונטה-קרלו, ואחר-כך היה בחופשה במשך שבוע נוסף, ולא הספיק לארוז את חפציו בעצמו. הוא גם לא מיהר לעשות זאת, מכיוון שעריין לא נבחר מנהל חדש, ומכיוון שלא היה בטוח אם אורי פורת לא יבקש ממנו להמשיך בתפקידו עד שימנה מנהל חדש.

כשבא לפגישה עם פורת, אמר לו שהוא מוכן להמשיך בתפקידו אם פורת יבקש זאת. פורת העדיף שלא. מאז שבטל המיכרו על מישרת מנהל-הטלוויזיה, ממלא פורת את הפונקציה הזאת. הוא משתדל, ככל יכולתו להימנע מבניין, אך אינו יכול לשהות שם כל הזמן.

השבוע, כשנסע מיכאל כרסוף, עורך מבט, לחדרו של מנהל-הטלוויזיה, הופתע לראות את יאיר אלרני יושב בראש השולחן, בישיבה של פורום מנהל-החסיבות. המתכנס פעם בשבוע.

אלרני משמש מעין מקשר בין אורי פורת לבין הטלוויזיה, בזמן שפורת אינו בבניין.

לפני כמה חודשים הרביקו עובדי הטלוויזיה לאלרני את הבינוי. איל מסנג'רו ("השליח" באיטלקית), השכרע קיבל הכרזי מישהו תוקף. אלרני שומע את טענותיהם של העובדים ופוקד-עין, מעביר את דבריו לפורת, שומע מפורת את הערותיו והצעותיו המעשיות, ומעביר אותן בחזרה לעובדים.